

מסורת הש"ס

האומר פרק ששי גיטין

זו.

עין משפט
נר מצוה

סא א ב ג מ' פ"ב
מהל' גירושין הל"ו
סמג עשין נ טו"ע א"ע
סי קב סעי' ד וע"ש
במ"מ ובכ"מ:
ד ר' יוסף' חור' סימן סו
סעיף א':
ה מ"י פ"י מ"ל גירושין
הט"ו שו"ע א"ע סימן יב
סעיף א':

מוסף רש"י

אוצר בלום, מניס הכנה
מערבין צמורה יחד
(רש"י ב"ב נח, ושם)
בלום, משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ונקי, קב,
מזה קטנה, כלומר
מקומות מועטים הוא
מכר צמנה או צמנה,
וקי, כל מקום שמכר
הכלה נמנו (יבמות סט)
וכע"ז שרובין סב, ובבביות
(גט) משנה היינו נמי
בנייתא ומשום הכי ק"ל
סמיה בין צמנה בין
צמיתא (רשב"ם ב"ב
קלח), ר' יוסי צמקור
עמו, טעמו, נס וק, דבר
יש כן המשקולת (שרובין
טעמי ראייתו מציא
לו כלל מקום (שם יד)
טעמו, שהיה מציא טעם
לדבריו כל שעה (בבביות
לז), לא חשו חכמים
לדבר זה, לומר לא יקמו
שם שדה זו מן הלוקח וכן
העד של גט לא יסא את
האשה (יבמות כה),
הדרן ערך האומר

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר ויש לומר דלר' מאיר
כיון דהתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יתחמו וחס תאמר אכתי היכי קתני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתלה למאי דאמר בסמוך (א) הא נמי כשר ולא תעשה

ותירך דכינו חס דמשום דאמר לשלשה
שהו לכתלה (ב) נקט אלא לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
חס צלו לקיים שליחותם יכתבו ויתנו
בעלמן דאי אמרי לאחריני ועדדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזמנין
דמעשה אפי' לכתלה כגון צענת
דחם: **אמר** לסופר ויכתבו
ולפלוני ופלוני ויחתמו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מיילי כששמעו מפי
עדים שפלוני לוח מפלוני מנה שלא
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הראשונים אצל כאן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו והראשונים הם
שלושי הצעל שמונה לאלו לעשות לה
גט: **לא שביחא**, פירש צקונטרס
לשמואל אית ליה צפ' בתרא (לקמן ד' פו):
דכתב סופר ועד שנינו ואתאי אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נר"ך לומר
נמי אליבא דלא שכיח דמתחילה לא
הקשה אלא מכאן דלא מסתברא דפליג
שמואל אדר' ירמיה ור' חסדא:
חכם לבשירצה, יותר מר"מ
ודילמא ר' מאיר ח"ק
ומקשה ור' יהודה מתון ומסקי' (י) וכן
האי גוונא אמרינן בקוף הוריות
(דף יד):

חנות מיוונת, לשון מזון ואית
דגרמי מיוונת לשון זיון:
בלום, צקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו צלוס ורגליו מצולמות
בצבורות (מ) ואית (ט) דגרמי צמ"ך (ב)
כמו בצראשית דבה (פ' כ"ח) משל
למך שהיו אורזומיו בלום (ט) וחמומין
ומעורבין (י): **דיבורא אמרי**
מעשה לא עבדי, והא דאמרין
סוף פרק צ' דיבמות (דף כה): גבי
מיאנה או שחלצה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופרקי בגמרא טעמא דצ"ד
הא צי תרי לא התיני עדים החתומים
על שדה מקח ועל גט אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לישי דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי דאמר הכא
דהתם לא הוי אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה ויש לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא (ג) נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא אין נגמר על
ידי ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן ערך האומר התקבל

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו י"ס סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
חסם גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לבדן ושנאן לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן, ונראה צעמי
אורז בלום סגור מסגירות לבדן מחיות (י) מחיות כמו שעושין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלוס
ורגליו מצולמות בצבורות (דף מ): קלוש"א צלע"ו: **קופה הרוליס**, מפרש התם (י) מה רובל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פליטון עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נזרך אדם לשאל דבר במקרא משיצו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה, ואין שבת זה דומה לשל ר"ע שנתן לצו מחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדקי: **קופה של צמנים**, דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צרור לצדו להיות מזומן לשואלו: קצ ונקי, (ט) לא לימד הרבה כשאר חזריי אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**, שנה הרבה: **מוציא קימעה**, מפרש ליה: **סנה משכה קימעה**, מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין, מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שני מדוסי**, למדו תוסי:
שמדוסי פרומות מפרומות מדוסי של ר"ע, במדמס ומדמס מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריה אחר צריה: **שמה ששכור**
עדים, לכך שאמרו צמס בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא חששו חכמים לדבר זה, מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**, שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**, אומר לאחריי לעשות והאחריי סבורים שהצעל ציוה: **ואחס**
התומה, דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאין חותמין אלא חס כן שמעו מפי הצעל עצמו: ולא תעשה, גזירה הא אטו הא:

כיון דאמר מר, לקמן צשמעתין גבי אמרו לסופר ויכתבו ולפלוני
ופלוני ויחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שביחא, הלכך לא
גורין, ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגשר (לקמן דף פו): ולא מוקי לה

כר' יוסי ולא אחריי מתני' צחתימת
סופר כלל וצין לרבי יוסי וצין לר'
מאיר כשרה החתמה ושמואל לית
ליה דרב חסדא דאמר רבי יוסי היא
וכתב (ט) סופר ודברי הכל היא: **דלמא**
אמר להו, אתם חתמו ואמרו לפלוני
ויכתבו דבהא אמרי' לקמן כשר
ותעשה ואי מנסרת חתימת סופר
צגט אזלי הני סקדי ומחתמי לסופר
משום קיסופא: **הניחא למ"ד כו'**,
פלוגתא היא לקמן צשמעתין: אלא
ר' יוסי פרטי אמר כו', אלא ודאי
רבי יוסי תרמי אמר לפסול צין
שאמר לשלשה תנו צין שאמר אמרו
לפלוני ויכתבו ופלוני ופלוני ויחתמו
פסול והנך אמוראי דאמרי לקמן
תעשה ולא תעשה צירב דרבי מאיר
פליגי דלרבי יוסי פסול לגמרי ואיתא
לדרב חסדא דהא דקתני חתם סופר
כשר רבי יוסי היא דליכא למיחש שמה
שליח צוה ולא צעל: **ושמואל**, דאמר
לעיל הדבר נר"ך תלמוד דאי כתבו
כתב (א) ידו הא כתב הגט נעשה
כאומר אמרו וכשר: **סבר לה כרבי**
יוסי צחדא, דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי היכא דלא אמר אמרו:
ופליג עליה, צאומר אמרו: **נמוקו**
עמו, (י) פירוש עמו לתם טעם לכל
דבריו שהיה מיישב את דבריו: **חסם**
סופר, כדאמרין במסכת סוטה
(דף כ), אמרתי לו לצלל אני: **חסם**
לכשילצה, כשהיה רואה להיות מתון
ומתייבב דבריו היה חסם: **גל של**
אגוזים, מפרש צאבות דר' נתן
(פ' יח) מה גל של אגוזים אדם נוטל
אחת מהן והס נקצלות ונפלות זו על
זו כולן כך ר' טרפון צא תלמיד
ושאלו דבר היה מציא לו ראייה מקרא
מדרש משנה הלכה ואגדה הכל יחד:
חנות מיוונת, יניה מוכן צה תמיד
שליח התומי נר"ך לומר ללוקחין
המתמיו ואציא לכם (י) כך נזרך אדם
ללמד מפיו מזומן לו ותלמודו ערוך
צפוי: **אוצר צלוס**, כך מפורש
צאבות דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מצא שעורים קצר ונתן צה מצא
חטין נתן צה וכן פוליס וכן עדשים
וכשצא צירב כל מין ומין
לעצמו כך ר"ע כשלמד מרביותו שמע
דבר מקרא מרביותו ואחריי הלכה

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו י"ס סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
חסם גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לבדן ושנאן לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן, ונראה צעמי
אורז בלום סגור מסגירות לבדן מחיות (י) מחיות כמו שעושין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלוס
ורגליו מצולמות בצבורות (דף מ): קלוש"א צלע"ו: **קופה הרוליס**, מפרש התם (י) מה רובל זה שצא לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פליטון עמך אומר הין קמון עמך אומר הין כך נזרך אדם לשאל דבר במקרא משיצו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה, ואין שבת זה דומה לשל ר"ע שנתן לצו מחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדקי: **קופה של צמנים**, דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צרור לצדו להיות מזומן לשואלו: קצ ונקי, (ט) לא לימד הרבה כשאר חזריי אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**, שנה הרבה: **מוציא קימעה**, מפרש ליה: **סנה משכה קימעה**, מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין, מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שני מדוסי**, למדו תוסי:
שמדוסי פרומות מפרומות מדוסי של ר"ע, במדמס ומדמס מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריה אחר צריה: **שמה ששכור**
עדים, לכך שאמרו צמס בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא חששו חכמים לדבר זה, מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**, שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**, אומר לאחריי לעשות והאחריי סבורים שהצעל ציוה: **ואחס**
התומה, דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאין חותמין אלא חס כן שמעו מפי הצעל עצמו: ולא תעשה, גזירה הא אטו הא:

(א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי, (ב) אבות דר' נתן
פ"ח ע"ש כמה שנינו (ג)
(ג) צשמעתין שפתי הוא
לש המדברים, ערוך ערך
חסס, (ד) נ"ע פירוש הערוך
ערך חנות, (ה) יבמות מנ,
ס: צבורות כג: עירובין
סכ: (ו) עירובין נא,
בבביות לו, (ז) צמבין
גורם רבי ע"ש, (ח) יבמות
כה: (ט) מכלל עד הסוף
נוסף ע"פ מהרש"ל וי'
רשב"א וחי' הר"ן בדעת
רש"י, (י) צמביות נא,
פרש"י נמוקו וניס וקו דבר
יער כקו המשקולת, (יא)
(יא) צשמע"ך: כך היה נזרך
אדם ללמוד מפיו מיד היה
מזומן, (יב) צשמע"ך
שנוק, (יג) צשמע"ך
מפסיקו, (יד) אבות דר'
נתן פ"ח, (טו) צמבין לא
הרבה תלמוד כשאר חזריי
אצל מה, (טז) נ"ע חוספת
צ"מ קג: ד"ה צמל, (יז)
(יז) נ"ע רש"י צ"ב נח,
ד"ה אוצר וכו').

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חכם ב' וכו'
האי גוונא אמרינן ב' ע'
משנת ר' לר' ס' צ:

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי' דאי כתבו כח דין
הוא הא כתב:

לעני רש"י

קלוש"א א' קלוש"א י'
מדורים:

מוסף תוספות

א. אמר לשנים אמרו
לסופר ויכתבו ואתם
רש"י, א.
ב. דבשלשה ליכא
למגור מיד, תוס' הרא"ש,
ג. אוצר בלום, מינין
הרבה מעורבין בתוכה
ביחד, רש"י צ"ב נח,
ד"ה לאזהר, T, כמו
סגור, תוס' הרא"ש,
ה. כשמעידים שקר,
תוס' יבמות סה: